

RAFAEL KREŠIĆ
ODVJETNIK

BRANITELJ MOLI OBAVIJEST O SJEDNICI VIJEĆA POVODOM ŽALBE.

ŽUPANIJSKOM SUDU
putem Općinskog suda u Karlovcu
na broj K-414/2019

U otvorenom zakonskom roku, protiv presude Naslova broj gornji od 16. rujna 2026, okrivljenik Damir Stipetić podnosi sljedeću

Ž A L B U

Pobijanom presudom okrivljenik Damir Stipetić proglašen je krivim da bi na štetu oštećenika Aly Gamil Mohamed Fahmy Aly počinio kaznene djelo prijetnje iz čl. 139 st. 1 i 2 KZ/11, pobliže opisano u izreci presude. Oštećenik je upućen da imovinskopravni zahtjev može ostvarivati u parnici.

Žalba se protiv ove presude podnosi zbog bitne povrede postupka (čl. 467. toč. 1 ZKP/08) te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (čl. 467 toč. 3 ZKP/08).

Bitne procesne povrede

U odnosu na žalbeni osnov bitne povrede postupka, žalitelj ističe da je pobijana odluka suda prvoga stupnja opterećena takvim nedostacima zbog kojih se ne može ispitati jer ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, razlozi koje sadrži su nejasni i znatno proturječni (čl. 468 st. 1 toč. 11 ZKP/08).

Sud prvoga stupnja u obrazloženju presude nije dao razloge o odlučnim ne spominje činjenicama, onima koje čine obilježja kaznenog djela, na kojima se zasnivaju zaključci o inkriminiranom postupanju, odgovornosti i krivnje okrivljenika i onima koji se tiču dokaza da bi upravo žalitelj počinio terećeno mu kazneno djelo. Naime, deducirajući o svojim zaključcima o tome da je tužitelj dokazao da bi žalitelj i upravo na način kako mu je to stavljeno na teret optužnicom ODO Karlovac počinio terećeno mu djelo, sud prvoga stupnja propušta dati dostatne i relevantne razloge svojim zaključcima, a umnogome te razloge - uopće ne iznosi.

Osim svih primjedbi vezanih za objektivne komponente djela, ovo se odnosi na propuštanje suda da iznese konkretno i određeno obrazloženje subjektivnog elementa. Posve je nedostatno konstatirati da okrivljenik postupao s izravnom namjerom i ubrojiv te da je za to ponašanje „svjestan da je zabranjeno jer nije dopušteno“. Jednako je tako nedostatno, ali i netočno, kako sud ad. 20 obrazloženja tvrdi, da je „nedvojbeno utvrđeno“ kako neposredna saznanja o događaju imaju samo oštećenik i okrivljenik, jer osim što tri navodna svjedoka iskazuju na tri različita načina, a da nijedan ne potvrđuje dosljedno varijantu koju je iznio oštećenik.

Sud je odbio dokazni prijedlog za utvrđenje činjenica u vezi radnog odnosa Siniše Munjasa, iz kojih se moglo jednostavno utvrditi kako on na mjestu događaja nije niti bio, jer je tada radio i bio na radnom mjestu kod drugog poslodavca u Ogulinu, što je okrivljeniku potvrđeno, a sud je trebao samo pribaviti ispravu koja bi to potvrdila, što ne može nikako biti odugovlačeće, jer izravno pobija vjerodostojnost svjedočkih iskaza navodnih očevidaca, koji to i nisu, a usto iskazuju drastično različito u pogledu toga što su vidjeli i čuli, ali i tko je bio prisutan.

Tako svjedok Munjas tvrdi da je sa Marinom Butkovićem vario cijevi u pilani, okrivljenik da je ušao k njima vikati da prekinu rad, a pred sudom navodi da je ipak izašao van no nije ni vidio napad ni čuo prijetnje.

Butković kaže kako je on sam s Ivicom Puškarićem bio u parionici, Munjasa ne spominje da bi uopće bio tamo (i nije, jer je u isto vrijeme bio u radnom odnosu kod drugog poslodavca, što je sud odbio utvrditi običnim dopisom) i tvrdi da nisu izlazili van. a da se oštećenik tužio na bolove u vratu.

Puškarić pak navodi kako su u parionici bili sva trojica, da su čuli galamu i izašli slušati pet minuta, okrivljenik nije imao u rukama nikakvo oruđe, a oštećenik im je kasnije rekao da ga je okrivljeni ogrebao, no k njima u parionicu došao je potpuno miran.

Osim što su iskazi ovih svjedoka različiti pred istražiteljem i pred sudom, oni su i uzajamno kontradiktorni, a nijedan ne ponavlja opis kako ga je iznio oštećenik, koji tvrdi da je okrivljenik prvo ušao k njima, a potom ga napao vani i udario dvaput po vratu. Potpuno je jasno da se radi o svjedocima koji su iznijeli fabricirane iskaze na zahtjev oštećenika.

U analizi iskaza svjedoka i oštećenika, razlozi koje sud iznosi nedostatni su, proturječni, opterećeni takvim i tolikim kontradikcijama i nelogičnostima da se također radi o apsolutnubitnoj povredi gore navedene zakonske oznake. Premda takvih povreda u obrazloženju presude ima više, obrana smatra da upravo ova ocjena iskaza oštećenika i njegovih navodnih očevidaca, svojim intenzitetom i važnošću po relevantna činjenična utvrđenja, osim činjeničnog nedostatka predstavlja i apsolutnubitnu povredu iz čl. 468 st. 1 toč. 11 ZKP/08. Način na koji je sud pritom uskratio povjerenje iskazu okrivljenika je neprihvatljiv, jer implicira da mu se okrivljenik ironično obraća doktorskom titulom, premda se sam oštećenik pred sudom tako titulirao, dajući tako pažnju potpuno nevažnom momentu, neusporedivom s prapustima u utvrđivanju činjenica koji je sud pritom počinio.

Tako sud, suštinski vrlo površno i paušalno, u bitnome daje zaključiti da vjeruje iskazu oštećenika, a obrani okrivljenika nalazi zamjerke, usprkos očitoj činjenici da su svjedoci iskazivali konfuzno i nisu potvrdili sve ono što je oštećenik ustvrdio. Jasno je da je iz tih razloga obrazloženju nedostaju razlozi o odlučnim činjenicama, kao i da je obrazloženje proturječno, što sve predstavlja upravo apsolutnubitnu procesnu povredu koja čini ovaj zakonski osnov.

Osim toga, obrazloženje odbijanja dokaznog prijedloga obrane je sadržajno apsolutno neadekvatno, izostaju ključni razlozi i ova okolnost također pre4dstavlja apsolutnubitnu povredu.

Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje

Činjenično stanje na temelju kojeg je sud izrekao osuđujuću presudu okrivljeniku utvrđeno je pogrešno. Pogrešni su i zaključci koje je sud izveo iz raspoloživih mu i nepotpuno utvrđenih činjenica i dokaza. Dobar dio ovih žalbenih razloga inkorporirani su u gore izneseno obrazloženje apsolutnobitnih povreda procesa iz čl. 468 st. 1 toč. 11 ZKP (izostanak razloga o odlučnim činjenicama), no ovdje se obrazlaže suština činjeničnih nedostataka, nedostataka u dedukciji suda na temelju manjkavo utvrđenih činjeničnih premisa te propusti suda u utvrđivanju relevantnih činjenica.

S obzirom na dokazni postupak koji je, po uvjerenju obrane, proveden manjkavo, nedovoljno obuhvatno i bez oživotvorenja obveze suda da, nesputan formalnim dokaznim pravilima, utvrdi cijelu materijalnu istinu, vodeći se naposljetku načelom in dubio pro reo; žalitelj u nastavku iznosi okolnosti u kojima se ponajviše ogleda ovaj žalbeni osnov.

Vjerodostojnost iskaza oštećenika i obrane optuženika

Sud je posve pogrešno cijenio čitav niz relevantnih činjenica i pogrešno zaključio u pogledu vjerodostojnosti iskaza oštećenika, odlučivši mu vjerovati usprkos izravnoj kontradikciji s ostalim dokazima. S druge strane uskratio je vjeru obrani okrivljenika koji se logično i životno osvrnuo na optužbu sa svim njenim nedostacima, pojasnivši protom i motive oštećenika da ga lažno tereti, a ti se nalaze u pokušajima da prisili okrivljenika na ustupke u imovinskim sporovima koje oni vode u pogledu nekretnine na lokaciji navodnog događaja. Isto tako, sve što je okrivljeni iznio o malverzacijama kojima je oštećenik prevario i ošteti niz drugih gospodarskih subjekata, a što mu je kao sudioniku lokalnih gospodarskih zbivanja itekako poznato, je istina i sud je tim okolnostima trebao pridati posve drukčiji značaj u sferi motiva oštećenika da inscenira ovaj događaj.

U odnosu na obranu okrivljenika, radi se o iz puno razloga vrlo životnom iskazu za čije odbacivanje valja upotrijebiti znatno ozbiljnije argumente od onih koje iznosi sud prvog stupnja. Stav je žalitelja da je takvo postupanje suda, osim što dovodi do

bitnih činjeničnih nedostataka, ujedno i pokazni primjer povrede dužnosti suda da utvrdi cijelu istinu, pri čemu sud nije vezan nikakvim formalnim dokaznim pravilima, a niti prijedlozima stranaka, a radi se, štoviše, o pitanjima od izravnog utjecaja na krivnju i odgovornost.

Nadalje, iako je okrivljenik opsežno i okolnosno u svom iskazu pojasnio sve specifičnosti odnosa sa oštećenikom, iz presude bi proizlazilo da se radi o nekom paušalnom i oskudnom iskazu, budući da ga sud niti značajnije smisleno interpretira, niti posebno cijeni. Okolnost da je sud zapravo odbio cijeliti realnu vrijednost iskaza predstavlja propust u pravilnom i potpunom utvrđivanju činjeničnog stanja u ovom kaznenom predmetu. Nesumnjivo je kako bi sudska odluka, da je potpuno i ispravno utvrđeno činjenično stanje u ovom postupku, nosila drugačiji predznak, shodno i pravu okrivljenika na pravično suđenje.

Ovdje posebno treba spomenuti da sud odbacuje iskaz okrivljenika koji o djelu vrlo opširno i uvjerljivo iskazuje, ali istodobno sud ne inzistira na kritičkoj analizi iskaza oštećenika i očito nevjerodostojnih svjedoka-njegovih zaposlenika, čiji su iskazi toliko kompromitirani svjesnim prilagođavanjem potrebama procesnih probitaka oštećenika da se na njima niti zdravorazumski ne može zasnivati osuđujuća presuda i upravo se ovdje nalazi sukob ovog žalbenog osnova.

Istodobno, sudu nije znakovito ni sumnjivo zašto oštećenik nije u spis doprinio snimku neke od više kamera koje godinama, pa i tada, pokrivaju prostor pred ulazom u firmu, gdje se navodni događaj zbio.

Naime, pred sudom dan iskaz oštećenika protivan je ne samo drugim dokazima, nego i zdravoj logici. Za djelo je okrivio čovjeka s kojim je u sporu, svjedoci su mu zaposlenici i usprkos očitoj pripremi nisu potvrdili njegovu priču, ozljede su drukčije u iskazima njega, svjedoka svakog za sebe a onda i dokumentacije iz bolnice.

Najvažnije, nijedan od danih opisa ozljeda ne odgovara onome vidljivom na fotografiji predanoj u sudski spis. Također, kako se radi o pilani, zanimljivo je da oštećenik nastoji prikazati da bi „ozljede“ koje može vrlo logično zadobiti u svakodnevnom radu, nastale navodno željeznom šipkom od strane okrivljenika. Ako je sud odlučio tome povjerovati, valjalo je, kao kontrolni dokaz, zatražiti očitovanje sudskomedicinskog vještaka o tome odgovara li ono vidljivo na slici takvom mehanizmu i oruđu nastanka, a onda i odgovara li viđeno onome što opisuju oštećenik i svjedoci.

Pravi motiv oštećenika vidljiv je, uz opisano, i iz postavljenog imovinskopravnog zahtjeva, kojim oštećenik pokušava iskoristiti ODO Karlovac kao svog „agenta“ za naplatu nepostojećeg potraživanja.

Slijedom svega gore izloženog; žalitelj

predlaže

da Županijski sud pobijanu presudu preinači na način da okrivljenika oslobodi optužbe. Podredno, žalitelj predlaže da drugostupanjski sud presudu ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje, uz odgovarajuću uputu po čl. 487 ZKP/08 u pogledu učinjenih povreda, relevantnih dokaza i obveze obrazlaganja razloga presude i činjenica koje valja utvrditi, pred drugog predsjednika vijeća.

U Zagrebu; 23. listopada 2026. godine

okrivljenik

